

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Hátori Péter ügyvéd által képviselt **felperes neve felperesnek** a dr. Király László ügyvéd által képviselt **Zala Megyei Rendőrfőkapitányság I.r.**, a Legfőbb Ügyészség Jogi Képviseleti Önálló Osztály (ügyintéző: dr. Tímár Anikó csoportvezető ügyész) által képviselt **II.rendű alperes neve II.r.**, valamint az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Módszertani és Jogi Képviseleti Főosztály (ügyintéző: dr. Révész dr. Galántai Jolán osztályvezető) által képviselt **III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III.r. alperesek** ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perében a Vas Megyei Bíróság 2007. április hó 3.napján meghozott P.20.824/2006/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. és 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. alperes részére 150.000,- (Egyszázötvenezer) forint, a II.r. alperes részére 12.954,- (Tizenkettőezer-

kilencszázötvennégy) forint, a III.r. alperes részére 20.982,- (Húszezer-kilencszáznyolcvankettő) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni 513.400,- (Ötszáztizenháromezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A megyei bíróság a kijavított ítéletében a keresetet elutasítva kötelezte a felperest az állam javára 279.120,- forint feljegyzett illetéknek, az I.r. alperes

javára 300.000,-, a II-III.r. alperes javára pedig fejenként 41.964,- forint perköltségnek a megfizetésére.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a "A" frsz-ú személygépkocsira elrendelt zár alá vétel vonatkozásában az I.r. alperes jogellenes magatartást nem tanúsított akkor, amikor a zár alá vételt elrendelte, hiszen "B" elleni folyamatban volt büntető eljárásban a vagyonekbevetés alkalmazására lehetőség volt.

Téves az a felperesi előadás, hogy a perbeli gépjármű tulajdonjoga tisztázott volt, figyelemmel arra, hogy önmagában a gépjármű-nyilvántartásban kinek a nevére szerepel a gépjármű, a tulajdonjogot nem bizonyítja. Téves az a felperesi előadás is, hogy a törzskönyv a birtokában volt, ugyanis a perbeli adatok szerint a perbeli gépkocsi vonatkozásában a törzskönyv kiadása felfüggesztésre került.

A gépkocsit "B" használta, maga a felperes is akként nyilatkozott, hogy az "A" gépkocsi törzskönyvét és forgalmiját átadta a csere lebonyolításakor "B"-nek (nyomozati iratok V. kötet, felperes tanúkénti meghallgatási jegyzőkönyve).

A nyomozás során a felperes által tett nyilatkozatok, illetőleg az általa tanúsított magatartás alapján is azt lehetett megállapítani, hogy a nyomozó hatóság és az ügyészség előtt sem volt kétséget kizáróan bizonyított a gépkocsi tulajdonjogi helyzete (a felperes 2000. október 19.napján a rendőrségen tett nyilatkozatában vagy az egyik, vagy a másik gépkocsi kiadását kérte, majd a "C" típusú gépkocsi foglalás alóli feloldását követően ez utóbbit kérte "B" házastársától).

A bírósági végrehajtás során lefoglalni az adós tulajdonában lévő vagyontárgyat, illetve az adós birtokában, őrizetében lévő olyan dolgot lehet, amelyről valószínűsíthető, hogy az adós tulajdonában van. A végrehajtás során történő foglalás esetében előfordulhat azonban az, hogy a végrehajtó más vagyontárgyát foglalja le.

Ilyen sérelem orvoslására szolgál a végrehajtási igényper.

A perbeli gépjárműre elrendelt zár alá vétel érdekében a bűnügyi zárlatot a végrehajtó foganatosította. A felperes az arra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően az igénypert megindította, az igényperben azonban a felperes tulajdonjogát bizonyítani nem tudta, figyelemmel arra, hogy a jogerős ítélet megállapította, miszerint a perbeli gépkocsi tulajdonjogát a birtokba vétellel "B" megszerezte.

Ugyanakkor a felperes hivatkozott egy megállapodásra, mely 2000-ben kelt, ám nem tudta bizonyítani azt, hogy vételár különbözet megfizetésére "B" köteles volt és milyen összegben, milyen határidőben, ezért az igényperben eljáró bíróság ezen megállapodás vonatkozásában a fedezetelvonást valószínűsítette.

A felperes arra hivatkozott, hogy a kára azáltal keletkezett, hogy a felperes tulajdonában lévő gépkocsi került zár alá vételre.

A megyei bíróság álláspontja szerint ezen kár elhárítására az igényper az, ami azt a célt szolgálja, hogy amennyiben olyan dolog kerül zár alá vételre, amely harmadik személy tulajdonát képezi, ezáltal ezen harmadik személynek a károsodástól való megóvását szolgálja.

Az igényperben pedig a felperes a rendes jogorvoslati eszközt nem merítette ki.

A megyei bíróság a fentiek alapján rögzítette, hogy a felperesnek azon jogellenes magatartásra való hivatkozása, hogy kétséget kizáróan megállapíthatóan az ő tulajdonában lévő dolgot vett zár alá a rendőrség, egyrészt a jogellenes magatartás hiánya, másrészt pedig a speciális feltétel a rendes jogorvoslati lehetőség igénybevétele hiánya miatt alaptalan.

A felperes hivatkozott jogellenes magatartásként arra, hogy 51 hónapon keresztül a zár alá vétel feloldására nem került sor.

A megyei bíróság e körben az I.r. alperes érdemi védekezését alaposnak látta, a rendőrség a nyomozás befejezését követően, amikor az iratokat vádemelési javaslattal az ügyészségnek megküldte, ezen időponttól kezdődően az ügyben intézkedési jogosultsága már nem volt. A II.r. alperes pedig a vádemelést követően a zár alá vétel feloldása iránt már intézkedni nem tudott.

A 2003. július 1. napját megelőzően korábban hatályban lévő Be. szabályai alapján a zár alá vétel feloldására nem volt lehetőség figyelemmel arra, hogy 2003. július 1.napjáig a zár alá vétel feloldásának egyik esete sem következett be, így a felperes alaptalanul hivatkozik azon alperesi jogellenes magatartásra, hogy a többszöri zár alá vétel feloldása iránti kérelmét elutasították.

2003. július 1. napját követően lépett hatályba az 1998.évi XIX.törvény, azonban jelen esetben a hatályba lépést követően sem volt lehetőség a zár alá vétel megszüntetésére, mert a zár alá vétel elrendelésének az oka nem szűnt meg, arra is tekintettel, hogy polgári jogi igény bejelentése is megtörtént. Polgári jogi igény bejelentése esetén a zár alá vétel feloldására csak a büntető eljárás befejezését követően van lehetőség.

Jelen perben a Zalaegerszegi Városi Bíróság a polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Ebben az esetben a zár alá vétel feloldásáról csak az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon túl volt lehetőség, amennyiben a magánfél a polgári igény érvényesítése iránt eljárást nem kezdeményezett.

Amennyiben az ítélet ellen a bűnösség, büntetés vonatkozásában fellebbezést jelentettek be, úgy az előterjesztett polgári jogi igényt érintve sem emelkedik jogerőre az elsőfokú bíróság ítélete, miután ezen járulékos kérdés is a felülbírálat tárgyát képezi. Egyébként erre utal - a contrario - a Be.348.§. (3) bekezdése is, amely azt tartalmazza, hogy a részjogerő a büntetőjogi főkérdéseket illetően áll be, ha a fellebbezés kizárólagosan járulékos kérdéseket érint.

A jelen perrel érintett büntető ügyben pedig a büntetőjogi főkérdésekben fellebbezések kerültek benyújtásra.

A fentiekre tekintettel - habár a polgári jogi igénynek egyéb törvényes útra való utasítása ellen fellebbezésnek helye nincs - a másodfokú ítélet, vagyis 2004. június 29. napját megelőzően a zár alá vétel feloldására a III.r. alperesnek sem volt törvényes lehetősége, így részéről jogszabálysértés, tehát jogellenesség nem valósult meg.

2004. június 29. napját követően 60 nap elteltével volt törvényes lehetőség arra, hogy a bíróság a zár alá vétel feloldása iránt rendelkezzen.

A megyei bíróság a beszerzett bírósági iratokból megállapította azt, hogy 2004. augusztus 2. napján az ügy összes irata felterjesztésre került a Legfelsőbb Bíróságra. A 60 napos határidő leteltét követően a bíróság valóban elmulasztotta a zár alá vétel feloldásáról való rendelkezést.

Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanakkor csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg a jogalkalmazó szerv felelősségét. Mivel amikor a 60 napos határidő letelt az iratok a Legfelsőbb Bíróságon voltak, a megyei bíróság ezen tényt akként értékelte, hogy a III.r.

alperes terhére a mulasztás nem értékelhető kirívóan súlyos mulasztásnak. A felperes ismételt zár alá vétel feloldása iránti kérelme vonatkozásában a III.r. alperes részéről folyamatos, időbeli késedelem nélküli intézkedés történt meg:

Miután a Zalaegerszegi Városi Bíróság megkeresésére a Legfelsőbb Bíróság közölte, hogy a polgári jogi igény vonatkozásában az igényérvényesítésre vonatkozó irat nem található, a Zalaegerszegi Városi Bíróság a zár alá vételt feloldotta és kiadni rendelte a gépkocsit a felperesnek. E körben utalt arra a megyei bíróság, hogy "B" ellen a büntető eljárás még befejezésre nem került.

A fentiekre tekintettel a megyei bíróság leszögezte, hogy a felperes által hivatkozott azon jogellenes magatartás, hogy a gépkocsi 51 hónapon keresztül zár alá vétele alól feloldásra nem került, a III.r. alperes részéről sem valósított meg jogellenes magatartást.

Végül utalt arra a megyei bíróság, hogy a bírói gyakorlat szerint ha a károsodás szerződéses jogviszonyban keletkezett, csak a szerződéses jogviszony rendezése után ki nem elégített követelést lehet a szerződésen kívüli kárfelelősség szabályai szerint érvényesíteni, ez tekinthető kárnak.

A felperes bírói kérdésre akként nyilatkozott, hogy a szerződéses jogviszonyt "B"-nél a 2000-ben kötött írásbeli megállapodással rendezte.

A megyei bíróság álláspontja szerint tehát nem hárítható az alperesekre az a kár, ha a felperes a szerződéses jogviszony rendezése során olyan módon jár el, hogy abból kára keletkezett és nem az "C"-es gépkocsi kiadását kérte, hanem a szerződést felbontotta.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen annak megváltoztatásával az alpereseket egyetemlegesen kötelezni kérte 2000. október 5-től 2005. május 30-ig terjedő időszakra késedelmi kamat jogcímén 3.427.304,- forint, kártérítés jogcímén 5.130.000,- forint és ennek 2005. május 31. napjától számított kamatai megfizetésére.

Másodlagosan az I. és II.r. alpereseket arra kérte kötelezni, hogy fizesse meg a felperesnek 2000. október 5. napjától 2005. május 30-ig terjedő időszakra késedelmi kamat jogcímén személyenként 1.485.737,- forintot, kártérítés jogcímén személyenként 2.223.855,- forintot és ezen összegnek 2005. május 31. napjától számított kamatait. Kérte kötelezte a III.r. alperest 2000. október 5. napjától 2005. május 31-ig terjedő időszakra késedelmi

kamat jogcímén 455.830,- forint, kártérítés jogcímén 682.290,- forint és ezen összegnek 2005. május 31. napjától a kifizetésig járó kamatai megfizetésére.

Jórészt megismételve az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait előadta, hogy a csereszerződést a felperes - még az "A" gépkocsi zár alá vételét megelőzően - a "B"-nél kötött írásbeli megállapodással felbontotta, miután "B" (vagy a "D" Kft.) a szerződés szerint őt terhelő fizetési kötelezettségének nem tett eleget. A szerződés felbontása folytán az "A" gépkocsi tulajdonjoga a felperesre, míg az "C"es gépkocsi tulajdonjoga a "D" Kft. részére szállt vissza.

Ennélfogva az I.r. alperes 2000. október 5-én kelt 196/2000.bü. számú határozata - melyre nézve a panaszt a II.r. alperes 2000. november 10-én a 2000/26. számú határozatával elutasított - az "A" gépkocsi részére történő kiadásának elmaradása miatt a felperes vagyonában nem kétségesen értékcsökkenést (kárt) okozott.

A felperes kára egyértelműen az I. és II.r. alperesek zár alá vételt elrendelő, illetve panaszt elutasító határozata miatt következett be. Akár azáltal hogy a gépkocsit a felperesnek nem adták ki, akár amiatt, hogy az autó más - így a "D" Kft. - részére való kiadását is elmulasztották. Utóbbi esetben a felperest elzárták attól is, hogy az autó részére történő kiadása iránt annak birtokosával szemben fellépjen.

Kisebb mértékben ugyan, de a felperes kára okozati összefüggésben van a III.r. alperes mulasztásával is: a gépkocsival kapcsolatos polgári jogi igényt ugyanis a Zalaegerszegi Városi Bíróság 2004. június 29-én jogerőre emelkedett 17.B.1202/2002/116. számú ítéletével egyéb törvényes útra utasította. A magánfél viszont a törvény biztosította 60 napon belül nem igazolta, hogy az igényét érvényesítette.

Az ítélet jogerőre emelkedésének időpontját a további 60 napos határidőt és az ügyintézés ésszerű időtartamát is figyelembe véve a III.r. alperes az autó kiadásával késedelmeskedett, e késedelem folytán a felperes később jutott hozzá az autóhoz, holott annak értéke a korábbi birtokba adáskor nyilván nagyobb lett volna. A birtokba adás korábbi megvalósulása esetén kisebb lett volna az a kár, ami a zár alá vétel következtében a felperes vagyonában bekövetkezett.

Előadta, hogy álláspontja szerint az alperesek károkozó magatartásának jogellenességét a felperes kellőképpen bizonyította.

Álláspontja szerint a lefoglaláskor (2000.szeptember 19.) az I. és II.r. alperesek részéről még valóban felmerülhetett, hogy az "A" autó elkobzás tárgya lehet, de már ekkor felvetődött a II.r. alperesben a kétség az iránt is, hogy az autó valójában "B"-t illeti-e.

Azon túlmenően, hogy a felperes autója és a gépkocsi forgalmi engedélye a "D" Kft. teljes jogkörben eljáró megbízottja "B" használatában volt, már ekkor minden egyéb körülmény "B" terhelt tulajdonosi volta ellen szólt. Az I. és II.r. alperesek ezeket a körülményeket indokolatlanul figyelmen kívül hagyták. A forgalmi engedély csak az autó forgalomban történő részvételének jogszerűségét igazolta, ennél fogva semmiképpen nem igazolta azt, hogy az autó "B" terhelt tulajdonát képezné. A "C" gépkocsit a felperes sem íratta át a nevére, a jármű az okmányok szerint továbbra is a "D" Kft. tulajdonának volt tekinthető, ennek oka pedig a hátralékos vételár fennállta volt.

Ismert volt az I. és II.r. alperesek számára a "E" Rt. és a - ténylegesen "B" által képviselt - "D" Kft. között létrejött az a szerződés, amellyel a bank a felperes autójára kötött csereszerződéssel kapcsolatos vételárat is akként finanszírozta meg, hogy a gépkocsi a "D" Kft. - és nem "B" terhelt - tulajdonába fog kerülni. Az írásbeli szerződés is a "D" Kft-t jelölte meg vevőként, továbbá - az I-II.r. alperesek által is tudottan - a csereként autó sem "B", hanem a "D" Kft. tulajdonát képezte. Ennél fogva a felperes gépkocsija tulajdonszerzőjének legfeljebb a "D" Kft-t, de semmiképpen nem "B"-t terheltet tekintették volna.

A zár alá vétel elrendelésekor, illetve az ezzel kapcsolatos panaszt elutasító határozat meghozatalakor a jogszabály szerinti második feltétel, a polgári jogi igény érvényesítésére még nem került sor. Ezt csak jóval később, 2001. április 18-án jelentette be a "E" Rt. és az "F" Rt.

A zár alá vétel elrendelésekor bizonyossá vált az I-II.r. alperesek számára, hogy az "A" gépkocsi egyik terhelt vagyonának részét sem képezte. Ugyanis a felperes és "B" terhelt a gépkocsi tulajdonjogának átruházására vonatkozó szerződést felbontották, ami érvényes jogügylet volt, ezt soha senki nem vitatta.

A szerződés felbontását az I. és II.r. alperesek is jogszerűnek tartották, miután az I.r. alperes a 2000. november 16-án kelt 193/2000.bü. számú határozatával az "C" gépkocsit - a csereautót - a "D" Kft-nek adta ki.

A szerződést felbontó megállapodás eredményeképp a gépkocsi tulajdonosává ismét a felperes vált, a zár alá vétel elrendelése illetve a jogorvoslati kérelem elutasítása az I. és II.r. alperesek részéről jogellenes volt.

A polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasító döntés 2004. június 29-én emelkedett jogerőre. A felperes álláspontja szerint az ésszerű ügyintézési határidőt tekintve legkésőbb 2004. október 15-én, az "A" gépkocsi a felperesnek kiadható lett volna.

A nyomozóhatóság határozataival szemben a rendes jogorvoslati lehetőséget a panasz jelenti. Ezt a jogorvoslati lehetőséget a felperes a zár alá vételt elrendelő határozattal szemben igénybe vette. Az igényper rendes jogorvoslatnak nem tekinthető.

Az alperesek vétkességét illetően kiemelte, hogy a felperes a gépkocsi feletti tulajdonjogát mással, mint a csereszerződés felbontásával illetve a nevére szóló törzskönyv birtokban tartásával nem is igazolhatta volna.

A bűncselekményben nem érintett felperes vagyoni jogainak teljesen szükségtelen és súlyos megsértése az I. és II.r. alperesek vétkességét alátámasztja.

Az iratoknak a Legfelsőbb Bíróságra történő felterjesztése esetén a zár alá vétel feloldásához szükséges iratokat lemásolva a pótborítékban a III.r. alperesnek vissza kellett volna tartania, azaz a felterjesztés - az iratanyag hiánya - az időszerű ügyintézés a zár alá vétel feloldása kérdésében nem akadályozhatta.

A kárenyhítési kötelezettsége körében előadta, hogy a felbontó megállapodás alapján az "A" gépkocsira tarthatott a felperes igényt, mivel pedig azt nem adták ki, sem "B", sem a "D" Kft. részére, így ennek érdekében velük szemben pert nem is indíthatott. A csereszerződés felbontása folytán a "D" Kft-nek szerződéses kötelezettsége egyébként sem állt fenn, az "C" autó birtokba adásától alappal zárkózott el.

A zár alá vételt elrendelő határozatot az I.r. alperes hozta, a panaszt a II.r. alperes utasította el, így felperes kárát I. és II.r. alperesek együttesen okozták. A kárhoz vezető ok-folyamatba az autó kiadásának késleltetésével a III.r. alperes is bekapcsolódott.

A felperes vagyonában a zár alá vételkor 6.751.000,- forint értékcsökkenés következett be, így ettől az időponttól a kiadásig felperes igényt tarthat ezen összeg után járó kamatra. A kiadással a felperes kárából 2.099.000,- forint megtérült, felmerült terhére költségként 478.000,- forint. Így a felperesi kárigény a költség figyelembevételével 2005. május 30-án 5.130.000,- forintra csökkent.

Az alperesek ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Az I.r. alperes előadta, hogy az "A" gépkocsi lefoglalására vagy zár alá vételére jogszerűen került sor, annak feloldása nem az I.r. alperes hatáskörébe tartozott. Azon felperesi előadás, hogy a gépkocsi tulajdoni helyzete megállapítható volt, a felperes olyan általa tényként kezelt körülményekre alapozza, amelyek sem a büntető eljárásban, sem a per során tényként soha nem kerültek megállapításra, vagy azok éppen a megállapított és elfogadott tényekkel ellentétesek. Az elsőfokú eljárásban beszerzett adatok szerint a törzskönyv nem volt a felperes birtokában, mert annak kiadása felfüggesztésre került, ezért azt vissza sem tarthatta a vételár megfizetésének hiánya okán, de azt "B"-nek sem adhatta át, mint azt a nyomozás során nyilatkozta.

A nyomozati szakban 2000. október 12-én becsatolt - keltezés feltüntetése nélküli - „megállapodás” megnevezésű irat alapján a szerződés felbontásának a körülményei, időpontjai nem tisztázottak. Az iratban a felek már rögzítették, hogy a gépkocsi lefoglalásra került, ebből következően az I.r. alperes által foganatosított intézkedések (2000. október 5.) előtt a jogügylet felbontására még semmiképpen nem kerülhetett sor, sőt a felperes még október második felében is vagylagosan kérte a gépkocsik részére történő kiadását. Ebből következően a zár alá vett gépkocsi tulajdonjogi helyzete nem volt egyértelmű és tisztázott.

Tény, hogy a szerződéses jogviszonyból eredő kárigényét a felperes a másik szerződő féllel szemben nem érvényesítette, ezért alperesekkel szemben előterjesztett kárigénye idő előtti.

A II.r. alperes korábbi ellenkérelmét szintén fenntartva megismételte, hogy a "G" frsz-ú gépjárművet a nyomozó hatóság tárgyi bizonyítási eszközként, a pénzügyi sérelmére elkövetett csalás gyanúja miatt foglalta le 2000. szeptember 19-én, a lefoglalás ellen a felperes panasszal nem élt. A felperes ezen felül nem érvényesítette a szerződésből eredő igényeit sem, mindkét ok önmagában is megalapozatlanná teszi a keresetet. Az alap büntetőügy egyik sajátossága az, hogy az érintettek olyan jogi helyzetet teremtettek, amelyből a

gépkocsi tulajdoni helyzete nem volt tisztázható. A Btk.77/B.§. (1) bekezdése alkalmazásával eljáró bíróság - hasonlóan az igénypert lefolytató polgári bírósághoz - a gépjármű tulajdonjoga kérdésében nem tudott állást foglalni, a felperesnek nem tulajdonosi jogcímen adta ki a gépjárművet, hanem azért, mert arra alaposnak látszó igényt jelentett be. A felperes kára nem alperesek jogsértése folytán keletkezett, hanem abból, hogy tisztázatlan tulajdoni helyzetű ügyletet kötött egy magánszeméllyel úgy, hogy nem győződött meg arról, hogy a tulajdonos nevében eljárhat-e.

A III.r.alperes szintén fenntartotta az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmét: a büntetőügyben hozott ítélet jogerőre emelkedését 2004. június 29-ét követő 60 nap, 2004. augusztus 29. és a foglalás tényleges feloldása, 2005. április 25. közt eltelt idő mint késedelem nem minősül olyan kirívóan súlyos mulasztásnak, ami a III.r. alperes kártérítési felelősségét megalapozná, figyelemmel arra, hogy nem rendelkezett a büntető ügy irataival. Ezen felül a késedelem nem hozható összefüggésbe a felperes által keresettel érvényesített kár bekövetkeztével.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a perben a megyei bíróság a szükséges és egyben elégséges - a felajánlott - körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, az ott beszerezett bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve, érdemében helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetése is az alábbiak szerinti, részben eltérő indokolással helytálló.

Az I-II.r. alperesek jogellenes magatartását a felperes a 2000.október 5-i 196/2000.bü. számú zár alá vételt elrendelő, illetve a II.r. alperesnek a B.935/2000/26. számú, a panaszát elutasító határozatra alapította, álláspontja szerint a zár alá vételkor az I-II.r. alpereseknek tudniuk kellett, hogy az "A" gépkocsi a felperes tulajdonában áll.

A per adatok alapján ugyanakkor az volt megállapítható, hogy a zár alá vételt (2000. október 5.) követően "B" jogi képviselője - és nem a felperes - október 12-én mutatta be az „elállásról” készített megállapodást az I.r. alperesnél, ugyanakkor a felperes 2000.október 19-én a rendőrségen tett nyilatkozatában vagy az egyik, vagy a másik gépkocsi kiadását kérte, majd az "C" típusú gépkocsi foglalás alóli feloldását követően a "C" gépkocsi kiadását kérte "B" feleségétől.

Ilyen adatok mellett úgy az I. és II.r. alperes, mint a megyei bíróság alappal következtetett arra, hogy a gépjármű tulajdonjoga egyáltalán nem volt tisztázott, annyira nem, hogy a felperesnek a tulajdonjogára alapított igényperében a bíróság egyfokú eljárásban jogerősen a felperes keresetét elutasította, mivel nem látta bizonyítottnak azt, hogy a kiadni rendelt gépkocsi tulajdonjoga a felperest illeti meg. Az ítélet tábla utal arra, hogy az igényperben hozott döntés ebben a körben a jelen eljárásban is irányadó. Az a fellebbezési hivatkozás, miszerint az "C" gépkocsinak a "D" Kft. részére történő kiadása is bizonyítja az "A" gépkocsi felperesi tulajdonjogát, teljes egészében téves.

Osztja az ítélet tábla a megyei bíróság álláspontját abban is, hogy a III.r. alperes részéről sem következett be olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés, súlyos mulasztás, ami a III.r. alperes terhére róhatóan a kárfelelősségét megalapozná, e körben utal az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletének indokaira.

Helyesen állapította meg tehát a megyei bíróság azt, hogy az alperesek által tanúsított magatartás jogellenességének hiánya okán a felperessel szembeni kártérítési felelősségük nem állt be.

Ugyanakkor helyes az a felperesi álláspont, hogy a Ptk.349.§. (1) bekezdésében írt rendes jogorvoslat kitétel alatt a büntető eljárás keretein belül érvényesíthető jogorvoslati lehetőséget, azaz a panasz igénybevételét jelenti.

E körben az igényper esetleges hiánya nem az alperesi oldalnak a felelősség beállása alóli mentesülését, hanem esetlegesen a felperesi oldalon a kárenyhítési kötelezettség elmulasztását jelentheti. Az igényperbeli jogorvoslat elmulasztása a Ptk.349.§. (1) bekezdése szerinti felelősség jogi alapját nem érinti.

Alapvetően helyes az az első bírói megállapítás, hogy az állandóan követett bírói gyakorlat szerint ha a károsodás szerződéses jogviszonyban keletkezett, csak a szerződéses jogviszony rendezése után ki nem elégített követelést lehet szerződésen kívüli kárfelelősség szabályai szerint érvényesíteni.

Jelen esetben viszont arról van szó, hogy a felperes álláspontja szerint a szerződést felbontották, melynek nyomán a felperes az "A" típusú gépjármű kiadására tarthatott igényt. A gépkocsi viszont a szerződő partnernek nem volt birtokában, azt zár alá vették, így a szerződésből eredően a partnerétől a kiadást nem kérhette.

A fentiek szerinti részben eltérő indokolással az ítéltábla a megyei bíróság érdemben helyes és a fentieken túli indokaiban is alapos döntését a Pp.253.§. (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp.78.§. (1) bekezdése alapján köteles az alperesek jogi képviselési díjból, illetőleg utazási költségből álló perköltsége, továbbá a Pp.78.§. (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM. számú rendelet 13.§. (2) bekezdése alapján az eredménytelen fellebbezése folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Győr, 2008.évi február hó 28. napján

Dr. Ábrahám Éva sk. . Lezsák József sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró